

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/462/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209922
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312209922.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Palko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 10C/184/2012-60 zo dňa 12. 12. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 10C/184/2012-60 zo dňa 12. 12. 2014
o t v r d z u j e .

p

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol (veta I. výroku rozsudku). Súčasne vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva (veta II. výroku rozsudku). Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol a na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1151/2005, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú. Z obsahu spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1151/2005 vyplýva, že dňa 20.09.2010 oprávnený doručil Okresnému súdu Čadca návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne exekučný súd pripisom zo dňa 19.10.2010 vyzval pôvodného i nového súdneho exekútora, aby sa vyjadrili k podanému návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, a aby si pôvodný súdny exekútor zároveň vyčíslil trovy exekúcie a zapožičal súdu exekučný spis. Dňa 18.11.2010 sa k návrhu vyjadril nový súdny exekútor, ktorý nemal voči návrhu oprávneného výhrady. V rovnaký deň sa vyjadril aj pôvodný súdny exekútor, ktorý navrhol tento návrh zamietnuť, vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju. Dňa 22.12.2010 exekučný súd vyzval oprávneného a nového súdneho exekútora, aby sa k návrhu pôvodného súdneho exekútora vyjadrili. Reakcia nového súdneho exekútora na predmetné vyjadrenie došla súdu dňa 21.01.2011 a od oprávneného dňa 24.02.2011. Okresný súd Čadca dňa 17.10.2011 uznesením sp. zn. 13Er/1151/2005 návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a súčasne ju zastavil. Zároveň rozhodol o trovách exekúcie. Oprávnený podal proti tomuto uzneseniu v časti výrokov, ktorými súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju odvolanie. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 10CoE/63/2013 zo dňa 28.06.2013 uznesenie okresného súdu

v časti napadnutej odvolaním potvrdil. Uznesenie exekučného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na zmenu súdneho exekútora zostalo nedotknuté. Prvostupňový súd dospel k záveru, že keďže žiadosť o zmenu súdneho exekútora došla dňa 20.09.2010 a súd o nej rozhodol až dňa 17.10.2011 nebola v súdnej veci dodržaná 30-dňová lehota na rozhodnutie súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora (§ 44 ods. 8 Exekučného poriadku). Postup exekučného súdu v prejednávanej veci sa však nevyznačoval takými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 175,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 719,16 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1151/2005), ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Okresný súd rozhodol o zmene súdneho exekútora až uznesením vydaným po uplynutí zákonnej lehoty (§ 44 ods. 8 Exekučného poriadku). Nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa však automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov tak, ako to vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). Exekučný súd však musel vykonať nevyhnutné (iné) úkony, konkrétne vyžiadať si vyjadrenie pôvodného súdneho exekútora k návrhu na zmenu súdneho exekútora, vrátane uplatnenia nároku na trovy exekúcie a taktiež bolo potrebné vyžiadať si od pôvodného súdneho exekútora exekučný spis. Dĺžku konania od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do vydania rozhodnutia preto nepovažoval exekučný súd vzhľadom na konkrétne okolnosti predmetnej exekučnej veci za neprimeranú.

Okrem toho navrhovateľ v konaní nepreukázal žiadnym spôsobom nárok na náhradu majetkovej škody v uplatnenej výške 175,00 Eur. Zároveň v konaní nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vynaloženými nákladmi. Uvedené činnosti (náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému v sume 70,00 Eur, náklady na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,00 Eur a náklady na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom v sume 50,00 Eur, ako aj náklady na administratívne spracovanie textov urgencye adresovanej exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu na exekučnom súde v sume 15,00 Eur) sú označené veľmi široko a všeobecne a v tejto súvislosti chýba akákoľvek konkretizácia, týkajúca sa exekučného konania vedeného proti povinnému Z. X. v súvislosti s tvrdenými zbytočnými prietahmi súdu. Vyčíslenie škody v tomto prípade nebolo podložené žiadnymi dôkazmi.

Zároveň okresný súd uviedol, že zamietol návrh navrhovateľa na vykonanie dôkazu, a to oboznámením sa so znaleckým posudkom, ktorý zadal vypracovať navrhovateľ k otázke vyčíslenia výšky vzniknutej škody v dôsledku v návrhu opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá odporca, keďže takéto dokazovanie by bolo v tomto konaní nadbytočné, nakoľko nie je daná zodpovednosť odporcu pri výkone verejnej moci, keďže nebol splnený ani základný predpoklad zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedenom exekučnom konaní. Navyše, navrhovateľ súdu nepreukázal zadanie vypracovania znaleckého posudku znalcovi z určitého odboru, určitého odvetvia s tým, že súdu ani nepreukázal skutkové okolnosti, ktoré uvádzal k vyčísleniu majetkovej škody týkajúcej sa správy pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavania a správy informačného systému a administratívneho spracovania textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovných a telekomunikačných výdajov spojených s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v súvislosti s predmetným exekučným konaním voči povinnej L. K., v dôsledku čoho súd nevidel žiadnu súvislosť navrhovaného znaleckého dokazovania s týmto konaním.

Pokiaľ si navrhovateľ v konaní uplatnil voči odporcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 719,16 Eur, prvostupňový súd zdôraznil, že podmienkou pre jej priznanie v zmysle ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je skutočnosť, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd nielenže vo svojom rozsudku nekonštatuje porušenie práva navrhovateľa - nesprávny úradný postup, ale ani v konaní nemal preukázanú žiadnu nemajetkovú ujmu u navrhovateľa, a ani splnenie podmienky, že

konštatovanie práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolvenencie povinného, okresný súd pripustil, že faktor času v týchto prípadoch môže byť rozhodujúci, ale v predmetnom konaní sa jednalo len o všeobecné pojmy, ktoré nevychádzajú z konkrétnych okolností tohto prípadu, t.j. netýkajú sa predmetného exekučného konania vedeného proti povinnému v predmetnom exekučnom konaní. Okresný súd tiež prihliadol na osobu navrhovateľa, ktorý poskytoval v rozhodnom čase úvery vo veľkom objeme v rádovo desiatkach tisíc prípadov, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že navrhovateľ podal viac ako 43.000 obdobných prípadov ako v prejednávanej veci na súd, v tejto činnosti pri ním poskytovaných úverových podmienkach, dosahoval aj napriek vyššej miere podnikateľského rizika nepochybne značný zisk, pričom v danom prípade u navrhovateľa bez najmenších pochybností nešlo o súdne konanie, ktoré by malo pre neho existenčný význam (ako je to napr. v konaniach vo veciach osobného stavu či pracovno-právnych). Zároveň prvostupňový súd vychádzal z toho, že určité, nie však z pohľadu času mimoriadne významné zbytočné prieťahy v jednotlivom dotknutom konaní exekučného súdu, nemohli akýmkoľvek spôsobom vyvolať u navrhovateľa ním tvrdené následky v podobe vnútorných zásahov do spoločnosti, ovplyvňovania podnikateľského plánovania, rozhodovania, porušenia jeho práv, straty legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky. Prvostupňový súd tiež poukázal na charakter rozhodovania v danej veci - o zmene súdneho exekútora, keď konštatoval, že kontinuita exekúcie v predmetnom konaní bola zachovaná, nakoľko do rozhodovania súdu o zmene súdneho exekútora mal poverenie na vykonanie exekúcie pôvodný súdny exekútor a tento vo vymáhaní pohľadávky mohol pokračovať.

Keďže neboli v konaní preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to vznik škody, vznik nemajetkovej ujmy u navrhovateľa ani príčinná súvislosť medzi škodou a nemajetkovou ujmom a tvrdeným nesprávnym úradným postupom, okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi ktorý bol v konaní úspešný, ich náhradu nepriznal s poukazom na ust. § 151 ods. 1 O.s.p., keďže odporca si tieto nevyčísľil do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie skončilo a z obsahu spisu jej vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vyneseníím rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný sú, ktorej výsledkom

bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Čadca v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 13Er/1151/2005, z ktorej si uplatňuje svoj návrh navrhovateľ návrhom v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora síce nebola dodržaná zákonná lehota na vydanie poverenia, no napriek tomuto nemožno považovať za nesprávny úradný postup, v dôsledku čoho by navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 175,00 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 719,16 Eur s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne jeho ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k.

5NcC/56/2014-28 zo dňa 02.10.2014, že sudcovia Okresného súdu Čadca JUDr. Anna Hozáková, JUDr. Ľubomíra Krišťáková, JUDr. Michal Mravec, Mgr. Zlatica Vysocká a JUDr. Laura Žideková nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 10C/184/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol všetky dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi súdom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Laury Židekovej z prejednávania a rozhodovania veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (12.12.2014) prvostupňový súd vytýčil dňa 30.10.2014 a navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 12.11.2014. Až dňa 05.12.2014 o 09:21 hod. (piatok) bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vypořiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď konštatoval, že s otázkou nestrannosti súdu a sudcu sa vysporiadal nadriadený Krajský súd v Žiline v uznesení č. k. 5NcC/56/2014-28 zo dňa 02.10.2014, a preto prejednal v neprítomnosti účastníkov. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená)

existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Nedôvodným je aj tvrdenie navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu uvedeným v jeho vyjadrení, ktoré mu nebolo doručené. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odporca svoje vyjadrenie k návrhu zo dňa 19.11.2014 doručil Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014, ktoré okresný súd dňa 25.11.2014 zaslal právnomu zástupcovi navrhovateľa a adresát ho prevzal dňa 01.12.2014. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že odporca sa k návrhu vyjadril, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojím procesným návrhom zo dňa 05.12.2014 navrhol zrušenie nariadeného pojednávania, na ktoré bol riadne a včas súdom predvolaný. Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/1151/2005 - ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. I. 60 - 65 spisu).

Taktiež nedôvodnou je aj námietka navrhovateľa o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania napadnutým rozhodnutím nerozhodoval, nakoľko navrhovateľ takýto procesný návrh v predmetnej veci nepodal.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd prípisom zo dňa 08.11.2013 označeným ako „Procesné poučenie odporcu“ doručil navrhovateľovi aj poučenie súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a preto tvrdenie odvolateľa o opaku sa nezakladá na pravde (č. I. 21 a 32 spisu). Predmetné poučenie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 12.11.2014.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodrzaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k priesťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné. Je nepochybné, že pokiaľ súd nerozhodne o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, v exekúcii je činný pôvodný súdny exekútor. V danom prípade je preto vylúčené, aby aj v prípade nedodržania zákonom stanovenej lehoty upravenej v ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, došlo čo i len potenciálne k vzniku škody. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu, a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne

rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolačný súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.